

dreier sig, da har Spørgsmaalet om den i Kongeloven fastsatte Arvefølges Ophævelse i saa lang Tid og paa saamange Maader været Gjenstand for dybtgaaende og omhyggelig Drøftelse, at Ingen, der ikke er indviet i de diplomatiske Forhandlinger, hvoraf Sagen skal være fremgaaet i den Stikkelse, hvori den nu foreligger, vil kunne give noget væsentligt Bidrag til dens yderligere Belysning. Enhver vil have dannet sig sin Overbevisning om, hvorvidt de i forrige Sæssion fremlagte Tractater og Protokoller i sig selv efter deres Ord indeholde Noget, som giver Grund til at antage, at den foreslaaede Ophævelse af Kongelovens Arvefølge er tilfigtet ved dem. For mig er det aldeles klart, at man, ved at tage Hensyn blot til Ordene i disse Tractater og Protokoller, ikke kan finde Noget, der skulde afgive Hjælpemiddel for at antage, at Arvefølgens Ophævelse der er gjort enten til Bestemmelse eller til Forudsætning (Hør! Hør!), og det er mig fremdeles aldeles klart, at ethvert Forsøg paa ved en Fortolkning af Ordene at komme til et saadant Resultat maa være forgæves; men jeg er ikke blind for de Hensyn, som kunne medføre, at man, hvor der er Spørgsmaal om Overenskomster af den Natur, som de, hvorom Taleren er, ikke kan ubetinget blive staaende ved Ordene blotte Indhold, ikke kan gaae ud fra en saadan Fortolkning, som med Hensyn til private Overenskomster kunde være besøiet. Jeg erkjender, at Forholdene kunne medføre, at man ikke maa blive staaende ved Ordene, men indrømme mere, end disse indeholde, at man ikke kan fordrø Resultatet netop dannet saaledes, som Ordene maatte medføre; med andre Ord, jeg vil bære mig for Nødvendigheden, uden at indlade mig paa nogen Undersøgelse af, om denne Nødvendighed kunde have været forebygget, eller paa en Undersøgelse af, om denne Nødvendighed har begyndt at finde Sted tidligere eller senere; en Nødvendighed er for mig en Nødvendighed, enten den er 2 Aar eller 2 Maanedes gammel (Hør! Hør!). Men, naar man ved Omstændighedernes Magt skal vinges ind paa en Vel, som man ikke kan betræde uden angstelig Frygt for at komme til at opoffre de for Danmark dyrebareste Interesser, saa anseer jeg det ogsaa for at være al-

deles nødvendigt, at det maa ligge fuldkomment klart, at denne Omstændighedernes tvingende Magt virkelig er tilstede (Hør!). Den kongelige Regjering har gjort et Skridt i denne Retning, idet den ved Begyndelsen af denne Sæssion har givet Rigsdagens Medlemmer Afgang til at blive bekendte med Uddrag af nogle Actstykker, som skulde meddele Oplysning om den Maade, hvorpaa de fremmede Cabinetter have opfattet de Forhandlinger, som i forrige Sæssion have fundet Sted med Hensyn til det kongelige Budskab. Efter den Form, hvorunder disse Actstykker ere gjorte tilgængelige, kan der ikke være Spørgsmaal om her at indlade sig paa nogen Discussion med Hensyn til deres Indhold, men det kan man med Sikkerhed udtale, at der vilde ydes et væsentligt Bidrag til at klare Betydningen af de forskellige Udtalelser for Rigsdagens Medlemmer, naar Regjeringen maatte ville gjøre dem bekendte med de Udtalelser, som jeg forudsætter at maatte være skete fra den danske Regjering til de fremmede Cabinetter med Hensyn til de Forhandlinger, som have fundet Sted i Anledning af det kongelige Budskab, og til hvis nærmere Belysning netop de forelagte Actstykker sigte. Jeg tror, at naar Regjeringen kunde gjøre Rigsdagens Medlemmer bekendte med disse, da vilde Sagen kunne komme til at staa saaledes, at det fremgik med Bestemthed, at de forskellige Udtalelser i Actstykkerne knyttede sig netop til den Deel af det kongelige Budskab, som angaaer Arvefølgens Forandring, og at det saaledes tillige kunde komme til at staa klart, at Udtalelserne netop ogsaa have været baserede paa en fuldstændig Kundskab om det rette Sammenhæng i Forholdet, navnlig om, hvilke de Betænkkeligheder have været, der have fundet Sted med Hensyn til Arvefølgens Ophævelse, og at de netop kun have fundet Sted i Henseende til dette Punkt. Under Forudsætning af, at saadanne Meddelelser maatte være skete fra den danske Regjering til de fremmede Cabinetter, tillader jeg mig at henvende mig til den høitærede Premierminister, om han maatte ville sætte Rigsdagens Medlemmer i Kundskab om disse Meddelelser Indhold, og jeg har den faste Forvisning, at denne Besigtigelse vil finde velvillig Imødekommen, fordi